

Abraçades

Hem viscut un dels períodes més estranys de la nostra vida, especialment en les setmanes de carrers buits, controls policials, compareixences d'homes uniformats, vida als balcons. La pandèmia ens ha canviat els hàbits. Ara estem obligats a complir unes normes socials que mai no ens hauríem imaginat i que, en alguns casos, potser es mantindran per sempre més. Mascareta, distància, rentat de mans. Fins i tot els somnis, han canviat. Fa poques nits, en aquell malson recurrent i angoixant en què passo vergonya en públic perquè no porto pantalons, el que no duia era la mascareta i no hi havia manera de trobar-ne una.

Com a docent, si bé ja dominava algunes de les eines per treballar en l'entorn digital, la pandèmia m'ha obligat a utilitzar, de manera habitual i quotidiana, una eina que fins al març no havia utilitzat mai: la videoconferència. Gràcies a aplicacions com Zoom o Google.meet vam poder fer classes durant el període de confinament i tancament de centres. De reunions de professors, encara n'estem fent d'aquest tipus durant el principi de curs. No es pot negar que és pràctic: tothom va més directe al gra, costa més perdre els nervis i els alumnes xerraires queden anul-

lats. Però es perd una part important de la comunicació. Fer classe davant de la pantalla de l'ordinador s'acaba convertint, sovint, en un monòleg sense retorn. A classe, davant dels alumnes, el docent desenvolupa una mena de sisè sentit que li permet detectar si el segueixen, si l'entenen, si han perdut el fil, si estan pendents d'una altra cosa... Això, en una videoconferència, desapareix. Et trobes parlant-li a una màquina, que sí, que et torna la cara dels alumnes (que, a banda de tenir el micròfon tancat, sempre que poden s'estan de connectar la càmera) en un quadratet minúscul on no aprecies els matisos de la comunicació no verbal ni, encara menys, t'adones de la sensació global de seguiment d'allò que expliques. Per això et passes l'estona utilitzant formes de comprovació del tipus: "S'entén?", "hi ha algun dubte?", "d'acord?"... que habitualment tenen el silenci com a resposta.

Personalment, però, una de les novetats que més em costa d'assimilar és la manca de contacte físic. No poder encaixar la mà o fer dos petons quan coneixes algú o et trobes un vell conegut. No poder abraçar amics i companys. No poder fer un copet a l'esquena d'un alumne per mostrar-li aprovació o un pessic de camaraderia. Mai no hauria dit que m'agradava tant, tocar les persones. Potser per això, cada cop que envio un missatge o un correu a algú, m'aferro encara més a la fórmula de comiat amb què ja tenia per costum d'acabar: "Una abraçada!" Ja que no en podem fer de físiques, fem-les virtuals.

